

DOKTOR ALBERT IZ BOLOGNE DOMISELNO OSRAMOTI ŽENSKO, KI GA JE HOTELA OSRAMOTITI, KER JE BIL VANJO ZALJUBLJEN

Nekoč je v Bologni živel izredno znan zdravnik, strokovnjak svoje stroke, z imenom Albert. V svoji starosti, se ni branil vase sprejeti ljubezni. Na neki zabavi, je opazil vdovo, gospo Marjeto pl. Ghisolieri. Bila mu je neizmerno po godu, zato se je večkrat sprehajal oziroma jezdil okrog njene hiše. Vdova in druge gospe, so kmalu spoznale kaj je vzrok za sprehajanje starca, in se norčevale iz njegove ljubezni, saj so bile mnenja, da mora ljubezen prebivati v srcih mladih. Nekega dne, ko je proti hiši spet prihajal Albert, je vdova skupaj z gospemi sedela pred vrati hiše. Domenile so se, da ga sprejmejo in pogoste, nato pa se malo pozabavajo na račun njegove ljubezni. In beseda je meso postala. Albert se je zabaval v družbi deklet, katere so ga nazadnje vprašale čemu je zaljubljen v gospo, v katero je zaljubljenih mnogo mladih, plemenitih in lepih fantov. Doktor je bil pameten mož in je v vprašanju začutil skrito zbadljivko, ki je bila mišljena bolj za zabavo deklet. Pametno je odgovoril, jim dal primerjavo, kako držijo v rokah čebulico drobnjaka, jedo pa manj okusne liste, in spoznale so, kako nespametno so ravnale in obšel jih je sram. Gospa se mu je opravičila, mu povedala, da ji je njegova ljubezen ljuba, saj je pameten mož. Doktor je s svojimi spremljevalci odšel domov.

Na koncu zgodbe je opisano, kako je kraljica tistega dne predlagala kraljico za naslednji dan, ji predala lovorjev venec in kako so preživeli preostanke dneva oziroma večera.

TRIJE FANTJE ZATRACKAJO VSE, KAR IMAJO IN PRIDEJO NA BERAŠKO PALICO,

.....

Nekoč, je v mestu, kjer živijo tudi pripovedovalci teh zgodb, živel vitez, gospod Tebaldo. Njegov izvor je bil neznan, bili sta dve strani, ena je trdila da je bil iz plemenite rodbine Lamberti, drugi pa da je bil iz rodu Agolantijev. Bil je izredno bogat vitez, imel je veliko premoženja, katerega dediči so bili njegovi trije sinovi: Lamberto, Tedaldo in Agolante. Ko najstarejši sin še ni dopolnil osemnajst let, jim je usoda vzela očeta. Vsak je dobil voj del dediščine in vsi so bili bogati. Bogastvo jih je zavedlo, nič niso razmišljali o prihodnosti, ampak o zabavi, zapravljanju in podobno. Zato so čez nekaj časa kmalu zapravili vse in čez noč so postali reveži, ki so si sposojali denar. Po predlogu najstarejšega brata so iz Firenc odšli v Anglijo, kjer so posojali denar z visokimi obrestmi. Usoda jim je bila naklonjena in kmalu so imeli veliko premoženje. Svojega nečaka Aleksandra so pustili v Angliji, kjer je še naprej posojal denar in jim dobiček pošiljal v Firence, kjer so pokupili skoraj vsa ozemlja, ki so jih prej morali prodati in še veliko drugih. Človek bi si mislil, da jih je revščina spremenila in da bodo živeli bolj skromno kot prej, a je bilo ravno drugače. Zapravljali so še več kot prej, in si sposojali denar. Na Angleškem se je razvila vojna med očetom in sinom, kraljem in princem, tako je bila Anglija razdeljena na dva dela. Aleksandru je bilo vzeto vse ozemlje in denar. Kljub upanju, da med očetom in sinom pride do sprave in miru, do tega ni prišlo. Zato se je nekaj letih čakanja odločil, da se vrne v Italijo. Na poti domov je spoznal opata in jegove menihe, ki so bili na poti k papežu. Ni vedel da je opat v bistvu ženska in da je hči angleškega kralja. Nato jih je Aleksander vodil, h krčmarju, kjer so prenočili. Ker ni bilo drugega mesta, kjer bi Aleksander spal, ga je krčmar poslal v opatovo sobo, le-ta pa ga je povabil k sebi v posteljo. Sprva ni bil pripravljen leči k opatu v posteljo, a je le pristal na njegovo željo. V postelji je spoznal, da je opat v bistvu ženska. Razkrila mu je kdo je njen oče, in s kakšnim namenom gre k papežu. Nato ji je moral obljubiti da jo bo omožil in začela sta se ljubiti, in

skupaj preživela preostanek noči. Ko so prispel iv Rim, je papeža prosila, da ju omoži in slednji ji je izpolnil željo. Po poroki sta odšla v Firenze, kjer je princesa iz ječe rešila Aleksandrove sorodnike, tri brate ki so bili zaprti, ker niso mogli vrniti izposojenega denarja, odplačala dolgove in jim vrnila posestva, z Aleksandrom pa sta odšla v Anglijo, kjer je kralj Aleksandra povzdignil v grofa, le-ta pa je pripomogel k spravi med sinom in očetom.

OBUBOŽANI LANDOLFO RUFOLLO GRE MED GUSARJE,....

Nekoč je živel trgovec Rufolo, ki je kljub svojemu bogastvu hrepenel po večjem. Zato si je kupil veliko ladjo, katero je natovoril z raznim blagom in odplul na Ciper. Tam je bilo veliko ladij, ki so prišle z istim namenom kot on. Tako za svoje blago ni dobil veliko, skoraj nič in postal je revež. Zato si je kupil ladjico, jo opremil z orožjem in začel ropati ladje. Kmalu je svoje prejšnje bogastvo podvojil in revščina ga je spametovala in ni želel še več, zato se je vrnil domov. A na poti ga je doletelo slabo vreme in moral je zapluti v zaliv, kjer je čakal na ugodne razmere. V isti zaliv je zaneslo še dve ladji, ki sta bežali pred slabim vremenom. Mornarji s teh dveh ladij so prepoznali ladjo Rufola in ga napadli. Pobrli so bogastvo, ugrabili Rufola in mu potopili ladjo. Odpluli so na odprto morje, kjer jih je nenadoma presenetil vihar. Razbila se je ladja, na kateri je bil tudi Landolfo, in vsi so popadali v morje. Landolfo se je oprijel mize, kasneje pa je ležal na skrinji. Na njegovo srečo ga je zaneslo k obali, kjer je bil ženska. Le-ta je zanj poskrbela da si je opomogel, mu nato izročila skrinjo, s katero se je vrnil domov. Pred odhodom je pokukal v skrinjo in videl da je polna dragih kamnov. Precejšen del izkupička je poslal na Krf ženi, ki mu je rešila življenje, nekaj pa tudi ljudem iz Tranije, ki so ga na poti domov lepo sprejeli in mu dali obleko. Ostalo pa si je pridržal in živel pošteno, brez kakršnihkoli kupčij.

TOMAŽEK IZ LAMPORECCHIA SE NAREDI MUTASTEGA IN,...

Starejši možakar, po imenu Benvenut, se je zaradi slabo plačanega dela v samostanu, vrnil domov, kjer je o delu pripovedoval Tomažku, katerega želja, je kmalu bila, da bi lahko prišel k tem mladim nunam. Zato je kmalu, brez besed in slovesa odšel na pot. Da mu načrt ne bi spodletel se je delal mutastega. S sekiro v roki je prispel v samostan, kjer je nadzorniku pomagal pri cepljenju drv. Bil je talentiran za delo in nadzornik je prednici predlagal, da bi ga vzeli v službo. In tako je, enako kot Benvenut, postal vrtnar. Nekega dne, ko je poležaval na trati, sta mimo njega prišli dve mladi nuni. Mislili sta, da je Tomažek res mutast in zato sta o skušnjavah in poželjivosti govorili kar pred njim in tako je vse slišal. Peljali sta ga v kolibo, kjer sta z njim občevali. Od takrat sta vsak trenutek izkoristili za mutca. Ob njunem , nečednem opravilu so ju zagledale druge nune, ki so ju sprva hotele zatožiti prednici, a so se jima raje pridružile. In tako so kmalu hodile vse nune, razen prednice k mutcu občevat. Ko je šla mimo ležečega, skoraj razgaljenega Tomažka tudi prednica, si je tudi ta zaželela okusiti sladkost med občevanjem. Zato si ga je vzela zase in zaklenjena v njeni sobi sta uživala. Ko Tomažek ni več zdržal, se je naredil ozdravljenega in prednici povedal, da težko zadovoljuje devet nun hkrati in šele takrat se je zavedala, da ni nič bolj pametna kot ostale nune, ki pa so se jezile, ker si ga je prednica večkrat vzela sama zase. Nadzornik je umrl, na njegovo mesto so postavile Tomažka, ki so mu omilile delo, da mu je bil lahko kos. Zapoljena je bila marsikatera nuna, a je bilo vse tajno, do predničine smrti. Ko se je vse to razvedelo se je Tomažku uresničila želja in postaran se je vrnil domov.

SALERNSKI KNEZ TANKRED UBIJE HČERINEGA LJUBIMCA,...

Nekoč je živel knez Tankred, ki je imel edinko, po imenu Sigismunda. Bila je čedna, a ker je bil močno navezan nanjo, in ker jo je imel rad, jo ni hotel močiti. Vendar jo je dal za ženo nekemu vojvodi a le-ta je kmalu umrl in tako se je vrnila k očetu. Od takrat naprej je bil vedno pri njem. Ker pa si je Sigismunda želela ljubezni, si je na skrivaj izbrala Giskarda, s kateremu sta se ljubila. Le-ta je k njej hodil preko že dolgo pozabljene jame pred vrati kraljičine sobe. Dolgo je njuna ljubezen ostala tajna. Nekega dne, je po svoji navadi Tankred prišel v hčerino sobo, a ker je ni bilo se je usedel in zaspal, skrit za zavesami. Ne vedoč, je Sigismunda odprla vrata Giskardu. Knez se je prebudil in ostal skriti do konca. Ko sta ljubimca zapustila sobo, je skrivoma skočil skozi okno. Nato se je pogovarjal najprej z ujetim Giskardom in nato s hčerko. Na koncu je dal ubiti Giskarda in mu izrezati srce. Sigismunda pa je že v naprej pripravila strupena zelišča in si pripravila strup. Oče je Giskardovo srce dal v zlato čašo in jo dal poslati hčeri. Ko je to videla in slišala besede, ki jih je izrekel služabnik, je govorila o njunih dušah, ko se bosta spet srečali in popila strup. Umrla je, knez pa je spoznal svojo napako in ju dal pokopati v isti grob, z vsemi častmi.

SIMONA IMA RADA PASKVINA,...

Nekoč je v Firencah živelo čedno, ljubko dekle. Bila je revna, zato si je služila kruh z lastnimi rokami s prejo. Zaljubila se je v fanta, ki je nosil volno delavkam, tudi njej. Enako je čutil tudi on, zato sta se večkrat skupaj kratkočasila. Nekoč jo je povabil na nek vrt. Odšla je skupaj z vrstnico Lagino in v vrtu sta našli Paskvina in njegovega prijatelja Jaka. Slednji se je zabaval z Lagino, Paskvin in Simona pa sta se umaknila. Med razgovorom o malici, si je Paskvin podrgnil po zobeh žajbljev list in se zastrupil ter umrl. Simona je kričala in jokala, da sta Jaka in Lagina pridrvela k njej. Jaka se je razbesnel nad Simono in jo obtožil, da je morilka. Prišli so še drugi, Simono aretirali in jo zaslišali. Med zaslišanjem je sodnik odpeljal Simono na kraj nesreče, kjer je storila enako kot Paskvin in umrla. Tako so verjeli da ni bila kriva, posekali so sicer nestrupeno drevo in odkrili, da je bil vzrok strupa v listih ogromna krastača. Noben se ji ni upal približati in ubiti, zato so nanjo nametali suhljadi in jo zažgali. Paskvina in Simono pa so pokopali v cerkvi pri Šenpavlu.

GOSPOD VILJEM ROSSILLON DA ŽENI POJESTI SRCE,...

Nekoč sta živela dva imenitna viteza, pogumna bojvnika, ki sta večkrat prijemala za orožje. Enako opravljena sta hodila na različne turnirje. Viljem Rossillonski je imel prikupno, čedno ženo, v katero se je zaljubil drugi vitez, Viljem de Cabestanh. Postala sta ljubimca in nista bila dovolj previdna, da mož ne bi odkril. Ta pa je bol previdno čuval skrivnost, in na skrivaj načrtoval maščevanje. Slučajno se je pripravljaj viteški turnir in Viljem Rossillonski je povabil ženinega ljubimca, Viteza Cabestanha na večerjo., da se pomenita o turnirju. Prestregel mu je pot, ga ubil in mu izrezal srce ter ga dal kuharju, da ga speče kot posladek za večerjo. Žena ga je pojedla, ne vedoč da je srce njenega ljubimca in ga pohvalila. Šele tedaj ji je mož povedal kaj je sploh pojedla. Žena se je vrgla skozi okno in umrla, mož pa je uvidel napako in iz strahu pred rojaki in grofo zbežal. Ljubimca so služabniki obeh graščin, z žalostnimi srci pokopali isti grob, v gospejini kapelici in jima napisali verze, ki so govorili kdo sta, kako in zakaj sta umrla.

TOGANO NEKE NOČI ZAKLENE ŽENI HIŠO, DA OSTANE ZUNAJ. KER VSE PROŠNJE...

Nekoč je živel Tofano, bogat gospod, ki je bil ljubosumen na ženo. Ker je mož rad pil, ka je vsak večer opijanila, da je samo še legel in odšla k ljubemu, včasih pa je le-ta prišel celo k njej. Nekega dne je Tofano odkril, da ga žena namenoma opija in hotel je izvedeti zakaj. Vekega večera jo je pretental, se naredil pijanega in se ulegel. Žena je misleč, da je pijan odšla od doma. Tofano je vstal, in zaklenil vrata. Žena je prišla domov, odkrila, da so vrata zaklenjena in moža prosila in rotila da ji odpre. Ker ji mož ni odprl mu je zagrozila, da bo skočila v vodnjak a ji mož ni verjel. Žena, odločena, da pride v hišo, je v vodnjak vrgla kamen. Mož, misleč, da se je res vrgla je hitro stekel ženi na pomoč, medtem pa je žena smuknila v hišo in zaklenila. Nato jo je on rotil in prosil in odpre, a ni in začel se je prepir, ki je prebudil sosede. Ko so prišli pred hišo, je žena obrnila vso resnico sebi v prid, in ga obdolžila, da ponoči pijan hodi po mestu in spi v jarkih. Sosedje so ji verjeli in novica je prišla do ženinih sorodnikov, ki so ženo vzeli k sebi. Tofano, jo je šel iskat, da je prišla, saj jo je imel zelo rad in ji v zameno obljubil, da ne bo več ljubosumen, ter da lahko počenja kar hoče, a skrito njegovi vednosti.

WOLFARD VZAME PRI GAŠPERČU DENAR,...

Nekoč, v Milanu, je živel Nmec Wolfard. Veliko si je sposojal denar, a ga vestno vračal, tako da je vedno dobil posojilo. Všeč mu je bila žena prijatelja, Gašperčka. Hotel je spati z njo in jo vprašal kaj hoče v zameno zato. Zahtevala je tajnost in dvesto zlatih florintov. Wolfard, je mislil, da je žena plemenita, ne pa da se ji gre za denar. Poslal ji je sporočilo, da bo vse to storil in zmenjena sta bila da mu bo poslala sporočilo, ko bo Gašperček odšel po opravkih v Genovo. Želel se je pošaliti z njo. Pred Gašperjevim odhodom je odšel k njemu in si sposodil dvesto florintov. Ob prejtem sporočilu je odhitel k ženski, ji v pričo svojega služabnika dal denar, ona pa mu je v zameno dala, v naslednjih nočeh, v užitek svoje telo. Ob prihodu Gašperčka. je Wolfard prišel k njima in mu povedal, da je denar vrnil ženi, takoj po njegovem odhodu, saj ga ni potreboval. Žena, prevarana s strani Wolfarda bi to zanikala. a je Wolfard pametno ravnal, ko je imel s sabo pričo in tako mu je izročila denar. Tako je pametni Nmec, zastonj užival s prijateljevo ženo.

EDEN OD PRIJATELJEV, KI STA VELIKO SKUPAJ, SPI Z ŽENO...

Nekoč sta v Sieni živela dva prijatelja. Spinelloccio in Mino, katerega czdevek je bil Veha. Prvi je bil velikokrat pri Vehi, tudi če Vehe ni bilo in postal ljubimec Vehove žene. Nekoč ju je Veha zasačil in načrtoval maščevanje. Njegova žena je morala povabiti Spinelloccia in ga zapreti v skrinjo. Nato je prišel Veha s prijateljevo ženo, s katero sta na skrinji, v kateri je bil Spinelloccio spolno občevala. Pred občevanjem ji je obljubil dragulj, kot ji ga še noben ni dal. Po opravljenem maščevanju, je zahtevala dragulj in Veha je poklical ženo, da je odprla skrinjo. Ko je sosedka zagledala moža jo je bilo sram, tako kot tudi Spinelloccia. Slednji in Veha sta bila od takrat še večja prijatelja, delila sta si vse, celo ženi.

NEKA OPATINJA V TEMI NA HITRICO VSTANE...

Zgodba govori, kako je k mladi nuni Isabetti, hodil nek mlad fant. Druge nune, so ga videle prihajati in so jo šle zatožit prednici. Le-ta se je v temi na hitro oblekla, da v sobo ne bi vstopile nune in videle, da v sobi ni sama. Isabetto je oboževala greha, ji očitala, da s nespodobnim vedenjem kvari ugled samostana. Isabetta jo je opozorila, naj si popravi avbo, a ni bilo učinka, v drugo pa se je prednica prijela za glavo in spoznala, da je v temi in naglici po pomoti dala na glavo duhovnikove hlače. Isabetto je obtoževala nečesa, kar je počela sama, tako iz tega sojenja ni bilo nič slabega za Isabetto. Opatinja je tako dovolila, da se vsaka nuna lahko zabava z moškim, saj se temu ni lahko upreti.

MITRIDANES, KI JE NATANU NEVOŠČLJIV ZA NJEGOVO DAREŽLIVOST...

Zgodba opisuje, kako je bogat gospod, po imenu Natan sprejemal ljudi, jim ustregel vsako njihovo prošnjo in tako postal slaven. Mitridanes, ga je v slavi hotel prekositi in tudi sam začel sprejemati ljudi. Nekoč je neka ženička prišla k njemu na dvor. Dvanajstkrat ji je ustregel, trinajstič, pa jo je nadrl, da je nadležna. Rekla mu je, česar se je najbolj bal, da ji je Natan ustregel dvaintridesetkrat. Bilo mu je žal. Uvidel je, da nikoli ne bo boljši od Natana, če ga ne ubije. Zato je odhitel k Natanu. Na poti je naletel na človeka, kateremu je povedal svoj načrt. neznanec mu je svetoval, kam Natan zahaja vsak dan in ob kateri uri. Peljal ga je tudi v Natanov dvorec. Naslednje jutro, je Mitridanes odjezdil na omenjeni kraj. Tam je videl človeka in ko ga je že hotel ubiti, je spoznal neznanca. Čudil se je, kako, da mu je neznanec svetoval, kje naj Natana ubije, če pa je bil to on sam. Odločil se je, da ga pusti živeti in biti njegov prijatelj. Natan je vztrajal, da ga ubije če želi, saj vedno ustreže željo vsakemu. Nato sta se pogovarjala o zamenjavi dvorcev in imen, a Mitridanes ni pristal in se vrnil domov, kljub vednosti, da nikoli ne bo prekosil slave Natana.